

Arrest

nr. 132 949 van 10 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 houdende de weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2014 om 12u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MEULEMEESTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn.

Op 30 juli 2014 diende zij een asielaanvraag in in België.

Een onderzoek naar de vingerafdrukken van de verzoekende partij toonde aan dat haar vingerafdrukken op 14 juli 2014 werden geregistreerd in Italië.

Op 4 augustus 2014 werd door de Belgische overheid een verzoek tot overname aan Italië gericht.

Voormeld verzoek werd niet binnen de door verordening 604/2013 voorziene termijn beantwoord.

Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op het verzoek tot overname hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van de verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en de verplichting om de verzoekende partij over te nemen.

Op 31 oktober 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de uiterst dringende noodzakelijkheid

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de verzoekende partij vastzit met het oog op een overdracht aan Italië. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij stipt aan dat Italië een systematisch tekort heeft aan opvangplaatsen en verwijst hierbij naar het arrest Tarakhel/Zwitserland van het EHRM van 4 november 2014 waarbij het EHRM oordeelde dat een Europese lidstaat geen overdracht naar Italië kan doorvoeren zonder voldoende garanties te hebben dat de Italiaanse staat de asielzoeker effectief toegang zal verlenen tot de nodige opvang en verzorging.

In het arrest Tarakhel/Zwitserland van 4 november 2014 van het EHRM stelt het EHRM dat de situatie in Italië geenszins vergelijkbaar is met de situatie in Griekenland waarover het Hof uitspraak heeft gedaan in zijn arrest MSS. Evenwel stelt het Hof dat hoewel de structuur en de situatie in de Italiaanse opvangcentra in het algemeen niet van die aard zijn dat zij elke overdracht verhinderen naar dit land, er op grond van de beschikbare gegevens en informatie toch een gegronde twijfel rijst over de huidige opvangcapaciteit. Volgens het Hof kan de mogelijkheid dat een groot aantal asielzoekers niet beschikt over enige vorm van opvang of opgevangen worden in overbevolkte centra zonder privacy of zelfs in onhygiënische en gewelddadige omstandigheden niet worden afgedaan als ongegrond. Het Hof besluit dat er een schending van artikel 3 van het EVRM kan zijn indien, in casu de Zwitserse overheid, niet de garanties heeft van de Italiaanse overheid dat de verzoekers bij hun aankomst in Italië zullen worden opgevangen in opvangcentra aangepast aan de leeftijd van de kinderen en dat de familie bijeen zal blijven.

In casu stelt de verwerende partij dat de analogieredenering niet kan worden toegepast omdat het Hof in casu vooral rekening heeft gehouden met het zeer kwetsbaar profiel nl. een familie met kinderen.

De verzoekende partij kan prima facie worden gevolgd waar zij stelt dat het feit dat dit arrest enkel betrekking had op een gezin met minderjarige kinderen niet uitsluit dat de conclusie geen betrekking zou hebben op andere asielzoekers. In hetzelfde arrest heeft het Hof bijzondere aandacht gehecht aan het belang van het feit dat de verzoekende partij een asielzoeker is en bijgevolg behoort tot een groep van bijzonder achtergestelde en kwetsbare personen die nood heeft aan bijzondere bescherming.

In casu staat het vast dat er enkel een stilzwijgend akkoord is van Italië en dat er geen enkele garantie werd gegeven dat de verzoekende partij bij haar terugkeer effectief zal opgevangen worden. Dienaangaande dient ook te worden aangestipt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar Dublin-verhoor verzet uitte tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse autoriteiten omdat de Italiaanse autoriteiten volgens haar geen opvang verlenen aan asielzoekers. Niettegenstaande zij in Italië voorheen nooit asiel heeft aangevraagd en om die reden dan ook geen duurzame opvang genoot in Italië blijkt echter uit de gegevens van voormeld arrest dat er wel degelijk sprake is van een overbevolking in de opvangcentra en dat heel wat asielzoekers van opvang verstoken blijven.

In het recente AIDA-rapport waar ook de verwerende partij naar verwijst wordt wel aangestipt dat er voor de Dublin-terugkeerders tijdelijke opvangcentra zijn opgericht. Momenteel zijn er 13 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders. Evenwel stipt het AIDA-rapport ook nog aan dat er nog steeds problemen zijn wat de opvang betreft. Zo wordt betreffende de Dublin-terugkeerders aangestipt:

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy is in relation to the reception system, which is, however, a problem for all asylum seekers.

The issue of Dublin returnees has been recently addressed by the Swiss Refugee Council, which stressed the concern for the reception system conditions affecting asylum seekers, refugees and those granted status on the basis of humanitarian grounds sent back to Italy. According to the Swiss Refugee Council, considering the number of Dublin transfers ordered towards Italy (3000 out of 3551 of the total amount of the transfers ordered by Switzerland), deep concern emerges from the lack of “sufficient reception places” and from the difficulty to access to accommodation centres, to social services or other assistance, and to the labour market as well. Furthermore, another case against a transfer to Italy decided by the Swiss authorities is pending before the European Court of Human Rights: Tarakhel v. Switzerland). The applicant complained against the reception conditions in the CARA of Bari during his

stay in the centre. For sure, problems arise concerning the reception system in Italy. As CIR emphasised in its "Dubliners Project reports", Dublin returnees may have, in practice, more limited access to reception facilities than other asylum-seekers, mainly due to the fact that the asylum procedure of a number of those transferred to Italy has already been concluded. Therefore, they are no longer considered asylum-seekers and they should lose, by law, their right to be accommodated in CARA structure. For the beneficiaries of international protection or of humanitarian status, the possibility to be accommodated in SPRAR centres exists, but the number of places is limited. In addition, if these persons have already been accommodated in one of these centres they cannot be housed there again. However, in order to improve the reception conditions of Dubliners some initiatives have been adopted. From 2011 the Italian Ministry of Interior, through the European Refugee Fund, has financed some specific projects⁶¹ for the provision of reception, information and legal assistance nearby the main airports where Dublin returnees arrive (Venice, Milan, Rome, Bologna, and Bari). These projects are addressed to either all the Dublin returnees or to vulnerable categories among Dubliners. These projects are addressed to asylum seekers under the Dublin procedure, while beneficiaries of subsidiary protection are admitted only after a specific authorisation issued by the Ministry of Interior. Once the asylum seekers arrive at the airport (Milan, Rome, Bari, Venice and Bologna) they are assisted by a specific NGO and referred to the reception centre, on the basis of the individual situation (vulnerable or 'ordinary' categories). Nevertheless, the problem remains that the capacity within reception centres is not sufficient and the projects are limited in terms of timeframe." Hieruit blijkt duidelijk dat het gebrek aan opvang een probleem is. Verder stipt hetzelfde rapport aan: "Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long" en "However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organized settlements."

Hieruit blijkt dat het lang duurt vooraleer er in opvang wordt voorzien en dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-procedure worden teruggestuurd, soms geen opvangplaats krijgen.

Zoals de verzoekende partij terecht lijkt aan te stippen blijkt uit het voormeld arrest van het EHRM dat de Belgische overheid niet kon oordelen dat Dublin-terugkeerders automatisch opvang zouden genieten.

In deze stand van het geding is een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 2. De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

De verzoekende partij stipt aan dat een terugkeer naar een land waar uiteindelijk geen of geen menselijke opvang beschikbaar is, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt voor een asielzoeker die nood heeft aan specifieke bescherming door zijn kwetsbaar profiel.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 houdende de weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU